

ΕΔΟΘΗ ἐσχάτως εἰς τὸ δημοτικὸν θέατρον ὑπὸ τοῦ ἐξ ἐρασιτεχνῶν θιάσου τῆς « Ἐταιρείας πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἀρχαίων δραμάτων, » ἡ Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις τοῦ Εὐριπίδου.

Οἱ διδάξαντες τὰ κύρια πρόσωπα τῆς τραγωδίας κ. Κυπαρίσσης καὶ δεσποινὶς Ἀποστόλου, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀν ὄντως διερμήνευσαν τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀρχαίας τραγωδίας, ἐφάνησαν μελετημένοι καὶ εἶνε ἄξιοι συγχαρητηρίων διὰ τὴν φιλοπονίαν των.

Ἡ ἐρμηνεύσασα τὸ πρόσωπον τῆς Ἀθηνᾶς, μόλις δεκατετραέτις κόρη (!) μὲ τὴν περικεφαλαίαν ποῦ ἔφερε καὶ τὸ δόρυ ποῦ ἐκράτει, ἐφαίνετο μᾶλλον ἓνα μικρὸ ἀγγελουδάκι ἀπαγγέλλον μίαν ἠπίαν προσευχήν.

Περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς μελοποιήσεως τῶν χορικῶν τῆς τραγωδίας, ὁ ἀναγνώστης εἴμπορεῖ νὰ εὔρη γενικὰς ἰδέας εἰς τὸ περὶ « Ἐθνικῆς μουσικῆς » ἀρθρον τὸ περιεχόμενον εἰς τὸ τεῦχος τοῦτο.

Ἡ δὲ μελοποίησις τῶν χορικῶν τῆς Ἰφιγενείας ὑπὸ τοῦ κ. Παχτίκου, ἓνα πρᾶγμα κυρίως μᾶς ἐφάνερωσε, τὴν ἄκραν ἀνεκτικότητα τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ ἐνώπιον ἔργου τελείως λανθασμένου αἰσθητικῶς, καὶ ἰδεολογικῶς, ὀργανικῶς δὲ μαρτυροῦντος, παντελῆ ἄγνοιαν παντὸς τεχνικοῦ νόμου, εὔλογον ἄλλως τε ἄγνοιαν διὰ τὸν *συνθέτην* τὸν γνωρίζοντα μόνον ὀλίγην θεωρίαν μουσικῆς. Καὶ ἡ ἀνεκτικότης τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ ἴσως τρανώτερον ἐφανερώθη ὅταν, κατὰ τὴν γενομένην ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐταιρείᾳ, διάλεξιν ὑπὸ τοῦ κ. Παχτίκου ἐπὶ τῆς μελοποιίας τῶν χορικῶν, ἐπετράπη εἰς αὐτὸν νὰ εἴπη, τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου τοῦ πολιτισμένου ἔτους 1901 πρὸ κοινοῦ μορφωμένου, τὴν ἐξῆς φράσιν = « Ἡ μουσικὴ παρὰ τοῖς νεωτέροις οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἔχει ἢ αὐτὴν ἀπλῶς τὴν αἰσθητικὴν τέρψιν! »